

[Arbejdsministeren]

om, fordi vi var på en fælles studierejse til Frankrig, hvor vi netop drøftede disse ting meget intenst i september måned.

Det er også værd at bemærke, at der sker en holdningsændring. Vi kan se den fra svensk LO-side, og vi kan se, at den tyske regering har meldt fra over for en ugentlig arbejdstidsnedsættelse, men til gengæld går ind for en førtidspensionsreform. I begyndelsen af februar afholdt OECD i Paris en konference om ny teknologi, og dér gav man fra TUAC, altså lønmodtagerside, udtryk for, at man ikke kan acceptere en samtidig nedsættelse af arbejdstid og indkomst, og det må betyde, at der højst kan blive tale om en ganske beskedne arbejdstidsnedsættelse.

Endelig vil jeg henvise til, hvad svensk LO for nylig har sagt, og jeg tager udgangspunkt i Jyllands-Posten søndag den 29. januar 1984, hvor man i en artikel henviser til en artikel i svensk LOs medlemsblad, LO-Tidningen, hvor der står, at nedsættelse af arbejdstiden ikke vil skabe job.

I dag er der næppe nogen seriøs tillidsmand i Europa, som taler om arbejdstidsforkortelse som det store middel til at løse arbejdsløsheden. Det siger Bengt Jacobson, sekretær i svensk LOs internationale afdeling, efter at han har deltaget i den europæiske faglige sammenslutnings seminar i Bruxelles for nogle uger siden, altså engang i januar. Bengt Jacobson siger i sin artikel, at han har bemærket et opsving på mødet i Bruxelles med hensyn til holdningen til arbejdstidsforkortelsesmuligheder. Han skriver, at der i de lande, der allerede har skåret arbejdstiden ned, ikke er set beviser for, at der er skabt flere job. Resultatet i Belgien er, at arbejdsløsheden blot er forøget; deres egen kommentar er, at det i hvert fald har hindret en endnu større arbejdsløshed, men arbejdsløsheden i Belgien er nu oppe på 17 pct., efter at arbejdstiden er blevet sænket fra 40 til 38 timer.

Frankrig har foretaget en lignende sænkning af arbejdstiden, men har heller ikke fået det ønskede resultat. Her taler fagbevægelsen nu mere om øget fleksibilitet, men har også forstærket kravet om at bevare reallønnen.

Det tyder efter min mening på, at de synspunkter, som regeringen har lagt frem i redegørelsen, ikke er ensidigt udtryk for nogle arbejdsgiversynspunkter, men at de også i stigende omfang deles af europæiske løn-

modtagerorganisationer vel ud fra en fælles bekymring om, at hvis man skulle bruge arbejdstidspolitikken som et beskæftigelsesmæssigt instrument, skulle det selvfølgelig også gerne være et frugtbart instrument og et instrument, der kunne bringe de positive resultater i værk, som man gerne ville have.

Så sagde hr. Svend Auken også, at jeg ikke havde levet op til dagsordenens indhold i folketinget – det mener jeg at jeg har – og at jeg ikke har levet op til sagen – det mener jeg nu også at jeg har.

Til hr. Svend Auken: det har jo, siden jeg kom i folketinget i 1977, været den evige kæphest og stridsdiskussion mellem hr. Svend Auken og mig, hvem af os der nu var mest kvindesaglig, og det vil jeg til enhver tid påstå at jeg er. Men jeg er enig med hr. Svend Auken og også til dels med fru Helle Degn i, at vi ikke har lighed på arbejdsmarkedet i dag, men ulighederne består i mange forskellige ting. De består i, at vi har forskellige uddannelser, at vi har det, vi kalder det kønsopdelte arbejdsmarked, at vi har mandefag og kvindefag, vi har mænd, der gør karriere og bliver forfremmet og tjener flere penge, end kvinder gør, og vi har også et mønster, hvor halvdelen af kvinderne arbejder på deltid, mens der stort set ikke er nogen mænd, der i dag arbejder på deltid. Jeg har også i min ungdom troet på, at en arbejdstidsnedsættelse ville være en fordel ud fra et ligestillingsmæssigt synspunkt, fordi begge så kunne gå hjem på samme tid, så man fik mere tid og overskud til at tage sig af sine børn. Min personlige opfattelse har altid været den – og nu taler jeg altså ikke som minister – at man måtte have en nedsættelse af den daglige arbejdstid. Men samtidig tror jeg også, der er noget rigtigt i, at man måske nok løser nogle problemer, hvis man har en ny type forældre, som er indstillet på at udnytte et sådant system, men hvis man ikke har det, og hvis ikke man får ændret holdningerne, især hos mændene, så risikerer man at få det samme kønsrollemønster, selv om man nedsatte arbejdstiden til fire eller seks timer om dagen.

Her vil jeg gerne tillade mig at citere fra Dansk Kvindesamfunds medlemsblad, Kvinden og Samfundet, nr. 1 i 1984, hvor Jørgen Søndergaard, som er lektor ved økonomisk institut ved Århus universitet, på et såkaldt arbejdsmøde i Horsens den 12. november har